

KOMMENTAR TIL KVINDEMUSIKFESTIVALEN

af Ellen Enggaard, "Røde Wilma".

Efter kvindemusikfestivalen i København sendte kvindeMUSOCgruppen Røde Wilma et brev til festivalgruppen, hvor den formulerede en "intern kritik" af væsentlige sider af planlægningen. Dette brev har gruppen ikke ønsket offentliggjort i denne sammenhæng, netop på grund af dets interne karakter. Imidlertid har Ellen Enggård, der er medlem af RW skitseret nogle af problemerne i et kort indlæg, som bringes her. Desuden har vi modtaget et oplæg fra Røde Wilma, skrevet i marts 1977, som giver udtryk for gruppens holdning til kvindemusik, på det tidspunkt. Selvom der er sket en ændring siden da, repræsenterer det stadig gruppens grundholdning. Det bringes andetsteds i bladet.

Om Kvindemusikfestivalen

Vi mener, det er korrekt at lave kvindemusikfestival kun for kvinder, og på det punkt kan vi tilslutte os arrangørgruppens argumentation. En ren kvindesammenhæng kan bl.a. bruges til at spille, uden at man føler sig totalt klumpet og umulig, til at undgå mindreværdskomplekserne og undskyldningerne for vores egen eksistens. Det gør vi lettest i rene kvindesammenhænge (det er bl.a. derfor, vi spiller i en kvindegruppe). Det betyder ikke, at vi kun vil spille for kvinder, men at vi sætter pris på at kunne gøre det m.h.t. kritik og videreudvikling.

Vi har i mange sammenhænge oplevet en glæde og en opbakning omkring vores musik, og også en solidarisk kritik.

Men det var ikke det, vi oplevede til kvindemusikfestivalen. Det er nok svært at undgå en supermarkedskarakter til sådan en festival, fordi der er

mange udbud på samme tid.

Men arrangørerne kunne have forsøgt aktivt at modvirke det bevidstløse musikkonsum og festdrøn ved at sammensætte programmet varierende. Det svarer til vores repertoirediskussion i Røde Wilma: skal vi underlægge os (fest)publikummets krav om fed rock fra kl. 23 og frem og placere vores stille og (tekst)indholdsmæssigt mere betydningsfulde numre før den tid? Vi har forsøgt os med brud i repertoireplanlægningen og ikke automatisk at underlægge os stemningens krav om mere kul. Vi har både gode og dårlige erfaringer med det - og det er selvfølgelig skidesvært og kræver en masse selvtillid og gode evner til kommunikation med publikum.

Vi synes, det havde været fint, hvis vi havde fået vores oprindelige spilletid i Musikcafeen (RW kom til at spille sent på aftenen i stedet for kl. 21 på grund af nogle rettelser i programmet, red.), så kunne vi have vist en anden måde at lave kvindemusik på og fået bredden i vores fælles muligheder frem. Nu kom vi til at spille efter en gruppe, der var meget dygtig og spillede hård rock, og havde derfor svært ved at trænge igennem. Det gælder selvfølgelig om, at alle bliver gode musikere - og også kan spille funk og reggae - men fan'ne ikke for enhver pris. Vi må ikke tabe tekstindholdet, sangglæden, kontakten med hinanden og publikum og det pædagogiske element, der ligger i at vise andre kvinder, at vi kvinder godt kan få musikken til at fungere, og at alle kan deltage.